

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge den ved Højesteretsdom fastslaaede Fortolkning af den gældende Lovgivning er det som bekendt tilladt som Næringsvej at forfærdige og indsatte kunstige Tænder, uden at [det hertil er fornuddent enten at erhverve nogen særlig Bevilling eller at underkaste sig nogen Duelighedsprøve, og de eneste Begrænsninger, som denne Virksomhed for Tiden er underkastet, bestaa herefter i, at dens Udøvere, for saa vidt de ikke ere autoriserede Læger eller Tandlæger, dels maa afholde sig fra enhver operativ eller medicinsk Behandling af deres Kunder, dels efter Omstændighederne maa erhverve Borgerkab paa Forfærdigelsen af kunstige Tænder, idet denne Næringsvej plejer at optages paa Fortegnelserne over, hvad der i de forskellige Købstæder skal henregnes til byens Næringsvej. Denne Ordning har imidlertid i Løbet af en længere Aarrække ved forskellige Lejligheder været Genstand for Kritik, idet det er blevet hævdet, at den heromhandlede Virksomhed retteligt burde forbeholdes saadanne Personer, hvis kliniske og tekniske Uddannelse afgav en virkelig Garanti for, at Behandlingen ikke medførte Skade for dem, der skulle forsynes med kunstige Tandsæt. I saa Henseende kan anføres, at det kongelige Sundhedskollegium allerede i 1844 gjorde Indstilling til Kancelliet om, at samme vilde søge tilvejebragt en Lovbestemmelse. bl. a. gaaende ud paa, at Indsættelsen af kunstige Tænder, som henhørende under Tandlægekunsten, principielt skulde være forbeholdt de eksaminerede Læger og Dentister, saaledes at der i hvert Fald for andre Udøvere af Kunsten skulde udfordres en særlig kongelig Bevilling, der kun undtagelsesvis burde meddeles. Kancelliet svarede den Gang, at der ikke under de foreliggende Forhold kunde være Spørgsmaal om at underkaste den omspurgte Virksomhed de af Sundhedskollegiet foreslaaede Begrænsninger, idet navnlig Udelukkelsen af den fri Konkurrence paa dette Omraade maatte blive til Skade for Befolkningen. Spørgsmaalet har imidlertid i den følgende Tid paany været rejst flere Gange, navnlig fra Tandlægerens Side, og deres Ønske om Tilvejebringelsen af en Lovforandring i den angivne Retning har blandt andet givet sig

Udslag i flere hertil sigtende Henvendelser til Justitsministeriet, senest i et Andragende fra „Danst Tandlægeforening“ af 16 December f. A. Ved de fornævnte Overvejelser, som disse forskellige Henvendelser have givet Ministeriet Anledning til, har det imidlertid hidtil i første Række maattet komme i Betragtning, at Tandlægevesenet her i Landet overhovedet befandt sig i en Overgangstilstand. Det maatte navnlig findes lidet formaaltstjenligt at sride til en Forandring af Omraadet for Tandlægerens Eneret til at praktisere, forinden Reformerne med Hensyn til deres Uddannelse og Betingelserne for at opnaa jus practicandi i hvert Fald vare bragte til en foreløbig Afslutning, og forinden man havde vundet et Overblik over Virkningerne af de stedfundne Reformer. Betingelserne for at opnaa Tilladelse til at udøve Tandlægevirksomhed ere jo i de senere Aar bleve betydelig stærkede, især navnlig Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8de Marts 1892 sammenholdt med de paagældende Eksamensanordninger, og den første Forudsætning for en Udvidelse af Tandlægerens Eneret maatte da være den, at der ogsaa herefter kunde paaregnes et tilstrækkelig stort Antal Tandlæger i Landets forskellige Egne. Først da kunde Ministeriet anse det for berettiget at paalægge Befolkningen det Vaand, som Indskrænkningen af den fri Konkurrence paa dette Omraade vilde medføre, og det, selv om det nok saa meget maatte erkendes, at Befolkningen ogsaa paa det ny Omraade for Eneretten var bedst tjent med at have medfuldt uddannede Personer at gøre. I den anførte Henseende turde der imidlertid nu ikke længere være nogen Betænkelse ved at vælge den Ordning, der i og for sig maatte anses for den mest betryggende, idet Antallet af Tandlæger dels er i stadig Stigen, dels allerede nu er saa stort og saa jævnt fordelt over Landet, at det som almindelig Regel ikke vil være forbundet med nogen nævneværdig Gene at maatte søge til en Tandlæge for at saa forfærdiget og tilpasset et Tandsæt, ligesom det forholdsvis store Antal af autoriserede Tandlæger har medført, at den i Befolkningens Interesse fornødne Konkurrence maa siges at være til Stede mellem hine indbyrdes. Antallet af